

บอกเล่าให้ฟัง

รู้อะไรก็ไม่สู้รู้วิชา ประโยคที่เริ่มต้นขึ้นมาอย่างไม่รู้ไม่ลืมนี้ คงเป็นประโยคที่เราคุ้นเคยกันดีและเป็นความจริงที่ยอมรับกันทั่วไปอยู่เสมอหนึ่ง แต่พอคิดไว้ในปัจจุบันนี้เราต้องพูดว่า **“รู้อะไรก็ไม่สู้รู้จักตนเอง”** นักจิตวิทยาเชื่อว่าการรู้จักตนเองเป็นเรื่องที่สำคัญ เพราะเป็นก้าวแรกของการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงชีวิตให้ดีขึ้น ด้วยเหตุนี้บรรดานักจิตวิเคราะห์ทั้งหลายจึงค้นคิดวิธีการต่างๆ มากมาย เพื่อทำให้มนุษย์รู้จักตนเองรู้ว่า ตัวตนที่แท้จริงของคนๆ นั้นเป็นอย่างไร อะไรเป็นดั่งบาดแผลภายในที่มีผลต่อพฤติกรรมของคนๆ นั้น ถ้าสามารถทำให้คนๆ นั้นรู้จักตนเองและยอมรับตนเองตามความเป็นจริงได้ คนๆ นั้นจะได้รับการเยียวยารักษา และสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้น มีหลายๆ คนที่ไปเข้ากระบวนการทางจิตวิทยานี้แล้วได้ผลสามารถพ้นจากสภาพความทุกข์ทรมาน และพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ของสังคมได้ แต่น่าเสียดายที่คนจำนวนมากไม่ได้รับการเยียวยารักษา เพราะเขาไม่สามารถยอมรับตัวเองตามความเป็นจริง เขาจึงต้องอยู่ในสภาพเช่นนั้นต่อไปจนกว่าเขาจะยอมรับและยินดีที่จะเปลี่ยนแปลงตนเอง

การรู้จักยอมรับตนเองตามที่เป็น ฟังดูแล้วเหมือนเป็นเรื่องง่ายๆ แต่ในชีวิตจริงมันช่างยากเหลือเกิน พ่ออยู่ในวงการพระสงฆ์นักบวชมาयीสิบกว่าปี พวกเราอยู่ในชุมชนแห่งความเชื่อมามากบ้างน้อยบ้าง พ่อคิดว่าเราคงมีประสบการณ์กับคนบางคนซึ่งคิดแล้วมันน่าอัศจรรย์ใจยิ่งนัก คนบางคนไม่เข้าไปอยู่ที่ใดจะมีปัญหาที่นั่นและเป็นปัญหาเดิมๆ คนบางคนทำอะไรหนึ่งก็มีเสียงกล่าวขานกันระงมไปหมด สิ่งที่น่าสนใจก็คือบุคคลเหล่านี้เคยคิดไตร่ตรองถึงตนเองบ้างหรือไม่ เขาไม่รู้เขียหรือว่าเขารอบข้างเขาคิดอย่างไรกับตนเอง เพราะปัญหาที่เกิดขึ้นไม่ใช่เพิ่งเกิดขึ้นครั้งแรกแต่มันเกิดซ้ำแล้วซ้ำอีกจนเป็นที่กล่าวถึงบ่อยๆ ของผู้คนไปแล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ทำไมเราไม่เปิดหูเปิดใจให้กว้าง แล้วลองไตร่ตรองถึงตนเองตามความเป็นจริง ยอมเจ็บ ยอมอายสักครั้งหนึ่ง เพื่อเราจะได้พบทางออกและทางแก้ไข

“รู้อะไรก็ไม่สู้รู้จักตนเอง” เพราะการรู้จักตนเองนี่แหละสำคัญที่สุด ในปัจจุบันการศึกษามีการพัฒนามากขึ้น การสอนแบบยึดยึดเริ่มมีอิทธิพลทางความคิดน้อยลง เพราะเขาเริ่มพิจารณาความชอบความถนัดจัดเจตนาของเด็ก และแนะนำให้เด็กเข้าใจถึงตัวตนที่แท้จริงของเขา นี่คือการรู้จักตัวเองในทางบวกทำให้คนสามารถพัฒนาถูกทิศถูกทาง ตามความถนัดจัดเจตนาของตน ในด้านลบสิ่งที่เราควรระวังก็คือ การให้ความสำคัญกับตนเองมากเกินไปจนกลายเป็นความจองหอง เห็นแก่ตัว ยึดตนเองเป็นศูนย์กลางเป็นมาตรฐานตัดสินทุกสิ่ง การยึดมั่นถือมั่นในตนเองมากเกินไปจึงเป็นสิ่งที่อันตราย พระเยซูคริสต์เจ้าจึงสอนว่า **“ใครอยากติดตามพระองค์ให้เลิกคิดถึงตนเอง ให้ละตนเอง”** **“เมื่อเพื่อนพี่น้องทำผิดต่อท่านถ้าท่านจะมาถวายนูชาให้วางเครื่องนูชาไว้ และกลับไปคืนดีกับเพื่อนพี่น้องของท่านเสียก่อนที่จะมาถวายนูชา”** ข้อสังเกตที่สำคัญคือ **“ถ้าเพื่อนพี่น้องทำ**

ผิดต่อท่าน ไม่ใช้ท่านทำผิดต่อเพื่อนพี่น้อง” ที่พระเยซูคริสต์เจ้าทรงสอนให้เราปราบตนเองเช่นนี้ แสดงว่าตัวเราเอง เป็นมูลเหตุที่สำคัญที่จะทำให้เราพลาดทำให้เกิดปัญหาขึ้นมากมาย เพราะเรายึดตัวเราเองเป็นศูนย์กลาง การรู้จักตนเองยอมสละน้ำใจของตนจึงเป็นปัจจัยสำคัญแห่งการพัฒนาเปลี่ยนแปลงมนุษย์ในทางที่ดีขึ้น.

จาก คุณพ่อเจ้าวัด

ประสบการณ์ความเชื่อ

ความเชื่อมี 2 ระดับ ระดับแรกเริ่มต้นที่ความรู้มนุษย์จะมีความเชื่อได้ต้องเริ่มต้นด้วยการรู้จัก ว่าสิ่งนั้นเป็นอะไร เป็นใคร ดีหรือไม่ดี เชื่อถือได้หรือไม่ได้ เพราะฉะนั้นใครก็ตามที่จะมาเป็นคริสตชน จึงต้องเรียนคำสอนก่อนเพื่อจะได้รู้จักพระเจ้าโดยผ่านทางคำสอนในแง่มุมต่างๆ ของพระศาสนจักร รู้จักกฎเกณฑ์ และวิถีการดำเนินชีวิตคริสตชนเสียก่อน จึงสามารถรับศีลล้างบาปเข้ามาเป็นคริสตชนได้ ในระดับความรู้นี้ต้องยอมรับด้วยสติปัญญา เมื่อคนๆ หนึ่งเริ่มรู้จักแล้วครูกำสอนหรือพระสงฆ์และกลุ่มคริสตชน จะต้องพยายามนำคนๆ นั้นให้มีประสบการณ์ความเชื่อที่ลึกซึ้งมากขึ้นเรื่อยๆ ต่อไป เพราะฉะนั้นผู้สอนคำสอนจึงต้องเชิญชวนผู้สอนใจจะมาเป็นคริสตชนมาร่วมมิสซา และกิจกรรมต่างๆ ในกลุ่มคริสตชน เพื่อจะได้มีประสบการณ์ความเชื่อ ในระดับนี้ต้องยอมรับด้วยใจ

คนที่ม่ประสบการณ์ความเชื่อหมายถึงคนๆ หนึ่งที่เข้าไปลิ้มรสสัมผัส ความดีงาม ความรัก ความเมตตา ของพระเจ้าด้วยตนเอง แหล่งที่มาของประสบการณ์ความเชื่อมาจากหลายๆ ทาง อาทิ การอ่าน การฟังพระวาจาของพระเจ้าและนำไปปฏิบัติตาม การสวดภาวนาด้วยเลื่อมใสความศรัทธา การรับศีลศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ ด้วยความศรัทธาโดยการเตรียมตัวเตรียมจิตใจอย่างดี และอาศัยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง ฯลฯ นักบุญเปโตร ยากอบ และยอห์น เป็นอัครสาวกรุ่นแรกที่พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเรียก เพราะฉะนั้นเรานูมานได้ว่าพวกท่านต้องเริ่มฟังคำสอนของพระองค์ และรู้จักกับพระองค์บ้างแล้ว พระวรสารนักบุญลูกาจึงเล่าถึงเหตุการณ์ซึ่งพระเยซูคริสต์เจ้า ทรงปรารถนาในพวกท่านมีประสบการณ์ความเชื่อ โดยสั่งให้นักบุญเปโตรซึ่งเป็นชาวประมงออกไปจับปลาในเวลาที่ไม่เหมาะสม **“จงเล่นเรือออกไปในที่ลึกและหย่อนอวนลงจับปลาเถิด ชิมอันทูลว่า พระอาจารย์ พวกเราทำงานมาทั้งคืนแล้วจับปลาไม่ได้เลย แต่เมื่อพระองค์มีพระดำรัสข้าพเจ้าก็จะลงอวน”** (ลก.5:4-5) จากความสำเร็จในการได้ปลามากมายจนอวนแทบจะขาด ทำให้นักบุญเปโตรรู้ซึ่งถึงความสามารถของตนในฐานะชาวประมงมืออาชีพและฤทธานุภาพของพระเจ้าซึ่งเขาต้องมีความเชื่อ และยอมรับถึงความอ่อนด้อยของตน ถ้าขาดพระองค์แล้วเขาจะทำอะไรไม่ได้เลย

การมีประสบการณ์ความเชื่อทำให้คนๆ นั้นสำนึกถึงความอ่อนแอ ความต่ำต้อย ความไม่เหมาะสม และความเป็นคนบาปของตน ในการที่คนจะเข้าไปมีความสัมพันธ์กับพระเจ้า และทำให้คนๆ

หนึ่งสำนึกถึงความรัก ความเมตตาของพระเจ้า ที่ทรงเชื่อเชิญต้อนรับมนุษย์ให้เข้ามามีชีวิตร่วมกับพระองค์ “เปโตรเห็นดังนั้น จึงกราบลงที่พระชนา.....ทูลว่า โปรดไปจากข้าพเจ้าเสียเถิดพระเจ้าข้า เพราะข้าพเจ้าเป็นคนบาป” (ลก.5:8) นักบุญหลายท่านหลังจากมีประสบการณ์ความเชื่อแล้ว ก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกัน บางท่านร้องไห้อย่างขมขื่น เพราะประสบการณ์นั้นทำให้พวกท่านรู้ว่าสภาพมนุษย์เป็นอย่างไรเมื่อพบกับความยิ่งใหญ่ ความรัก ความเมตตาของพระเจ้า “จงเล่นเรือไปในที่ลึก” จึงเป็นการเชื่อเชิญเราทุกคนให้เข้ามามีประสบการณ์ความเชื่อในพระเจ้า เพื่อเราจะได้สัมผัสความดีงาม ความรัก ความเมตตาของพระองค์ สำนึกถึงความต่ำต้อยเป็นคนบาปของตน แล้วเข้าไปพึ่งพระเมตตาของพระองค์ และนี่คือหนทางการดำเนินชีวิตที่ปลอดภัยที่สุดของเราคริสตชน.

แม่พระประจักษ์ที่ลูร์ด

พระเจ้าสถิตกับท่าน
คุณพ่อสมชาย อัญชลีพรสันต์

1. **วันอาทิตย์นี้ เป็นวันตรุษจีน** ขอเชิญพี่น้องมาร่วมขอพรพระเจ้าในวันปีใหม่ของชาวจีน หลังมีสขามีแจกส้มตามธรรมเนียมของชาวจีน
2. **ศาลาอเนกประสงค์** ก็รีบหน้าไปได้พอสมควรแล้ว และวัดเราได้ใช้บ้างแล้วในวันฉลองวัด ผู้ที่มีความปรารถนาจะช่วยเหลือในการสร้าง ทำได้ที่ผู้ทานหน้าวัด หรือนำมามอบให้คุณพ่อเจ้าวัด
3. **วันพุธที่ 13 ก.พ. 2013 เป็นวันพุธรับเถ้า** เริ่มเทศกาลมหาพรต ขอเชิญพี่น้องมาร่วมมิสซาบูชาขอบพระคุณเสกและโปรยเถ้า เวลา 19.00 น. ในวันพุธรับเถ้าคริสตชนที่มีอายุตั้งแต่ 14 ปีบริบูรณ์ขึ้นไปต้องทำพิธีกรรมหรืออดเนื้อ และผู้ที่มีอายุ 18 ปีบริบูรณ์จนถึง 59 ปีบริบูรณ์ต้องจำศีลอดอาหาร หมายถึงทานอ้อมเพียงมือเดียว อีกสองมือทานพอยู่ได้
4. ในเทศกาลมหาพรต จะมี**เดินมรรคาศักดิ์สิทธิ์**ก่อนมิสซาวันเสาร์ และวันอาทิตย์ ขอเชิญพี่น้องร่วมเดินมรรคาศักดิ์สิทธิ์ เพื่อรำพึงถึงพระมหาทรมานของพระเยซูคริสตเจ้า
5. วันอาทิตย์ที่ 17 ก.พ. 2013 **ขอเชิญผู้อ่านบทอ่าน ผู้ที่สนใจจะมาช่วยอ่านบทอ่าน และผู้ที่ปรารถนาอ่านพระคัมภีร์ร่วมกัน** รวมกันที่ศาลาเรือนไทย เพื่อจัดตารางเวลาและอ่านพระคัมภีร์ร่วมกัน

วัดพระชนนีของพระเป็นเจ้า รั้งสิต

22 ซอยพหลโยธิน 121 เชียงโรงพยาบาลรั้งสิต โทร. 0-2992-1363-4 Fax 0-2992-1365

มิสซา: วันเสาร์ เวลา 19.00 น. วันอาทิตย์ เวลา 8.30 น. (ไทย) 10.45 น. (Eng.)

www.motherofgod-church.com

สุขสันต์วันตรุษจีน

天主寵
愛之母

สารวัด ฉบับที่ 13006

วันอาทิตย์ที่ 10 กุมภาพันธ์ 2013

สัปดาห์ที่ 5 เทศกาลธรรมดา